

CONTES
PER EXPLICAR EN

1
MINUT

© del text, Victoria Bermejo, 2017
© de les il·lustracions, Miguel Gallardo, 2017
© d'aquesta edició: Arpa i Alfil Editors, S. L.

Deu i Mata, 127, 1er — 08029 Barcelona
www.arpaeditors.com

L'edició d'aquest llibre ha estat possible gràcies a l'ajut
del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: setembre de 2017

ISBN: 978-84-16601-49-3
Dipòsit legal: B 18082-2017

Disseny de coberta: Enric Jardí
Maquetació: Estudi Purpurink
Impressió i enquadernació: Cayfosa
Imprès a Espanya

Reservats tots els drets.
No es permet reproduir, emmagatzemar
ni transmetre cap part d'aquesta publicació,
a través de cap mitjà, sense el permís de l'editor.

VICTORIA BERMEJO
MIGUEL GALLARDO

CONTES
PER EXPLICAR EN

1
MINUT

arpa narrativa

ÍNDIX

El nen que sempre deia no	11
La vida dona moltes voltes	13
El daltònic	15
El nen més brut del món	17
El cocodril Dril	19
La reflexió	21
El germanet	23
La màgia del volcà	25
El nen que volia un gos	27
Enric, el geni	30
El nen capritxós	33
La bruixa enigmàtica	36
Massa desitjos	39
El nen que no somiava	41
Una altra història sobre el <i>Titanic</i>	43

El cregut	45
D'aquí a mil anys	47
Els tres amics	49
Els costums	51
Contra la Caputxeta	53
Aquell nen enamorat de la lluna	55
Què és millor, esponges o sal?	58
La caseta de xocolata	60
El mentider integral	63
Margarida, el meu amor	65
L'espia	67
L'avi, el net i el cavall	69
Els criticares	71
Els detectius sorpresos	73
La rosa i el card	75
Les clavegueres	78
L'oportunitat	80
S'ha de saber mirar	82
No soc un beneit	85
La família de mags	87
L'indecís	89
El gladiador	91
La formiga i l'elefant	95
El submarí	97

Els dos gossos	100
El cec i el lladre	102
El fatxenda i el gitano	105
El dit gros	107
El concurs	109
Per Júpiter	111
Una solució absurda	113
La discreció	116
Potser així es va inventar el foc	118
Les sabates vermelles (o boges)	120
Les golfes	122
Les preguntes sobre un conte	126
Prohibit preguntar	128
El nas	130
El país sense miralls	133
El sol i la lluna	136
Els números	138
El dia de reis no sempre és igual	140
On són les claus	143
La fada i el saltamartí	145
Un semàfor particular	148
El supergolafre	151
Els homes de verd	153
El meu primer petó	155

No m'entra	158
La rebel·lió de les orades	161
Soc un fantasma	164
Pino Txo	166
El teleaddicte	169
El nen de la corbata	172
La gorra	174
Us hi heu fixat?	177
El trasllat	180
L'àngel de pedra	183
Les claus	186
Empipa	189
Déu-n'hi-do quin xateig	192
La bufa	194
El minut feliç	196
El nyanyo	198
Els robots	201
Quina paciència s'ha de tenir	203
Quants bombons	206
La pèrdua	209
Vida de conte	212

EL NEN QUE SEMPRE DEIA NO

Hi havia un nen, aquí en aquesta ciutat, que tenia un problema molt gros: deia que no a tot, estava obsesionat pel no. Em penso que es deia Daniel, sí, Daniel.

Al principi, els seus pares i els seus professors no hi donaven importància, però quan va començar a passar el temps i el nen continuava contestant que no a tot van decidir posar-lo a mans d'especialistes.

Van cridar un preguntador, que li va fer milers de preguntes: «Com et dius?, ets un nen?, t'agrada jugar a futbol?». En fi, va provar un munt de preguntes i res, el nen deia que no, que no i que no. Van provar amb un il·lusionista, un personatge que només donava idees que fessin molta il·lusió. L'il·lusionista li va proposar coses a les quals qualsevol nen que estigués bé del cap hauria contestat afirmativament. «T'agradaria anar al parc d'atraccions? Vols que aparegui una tortuga?» No hi havia res a fer; que no, que no i que no.

Van consultar un psicòleg, que l'únic que va poder dir és que era importantíssim que el nen digués que sí almenys una vegada i que d'aquesta manera es curaria, veuria que no passava res i que era molt millor poder dir sí que no.

Els pares, els oncles i els mestres van provar desesperats tota mena de preguntes: «Et ve de gust un gelat?, t'agradaria anar a veure *Cent un dàlmates?*, vols sortir al pati?». Res de res. El nen va dir que no.

Fins que un dia, el seu germà, ja tip de tanta gent preguntant, va dir:

—Jo ho puc solucionar.

Tots es van quedar de pedra.

—Com? —van preguntar.

—És molt fàcil, deixeu-me fer a mi.

Es va asseure davant del seu germà, tots estaven callats i amb els ulls molt oberts, i li va dir molt seriós:

—Digue'm la veritat, Daniel, t'estaràs tota la vida dient que no a tot?

El Daniel, sense adonar-se del que contestava, ràpidament va respondre:

—Sí.

Tots van començar a aplaudir com bojos. I així es va curar de l'estranya mania de dir que no.

A vegades val més una bona pregunta que milers de promeses.

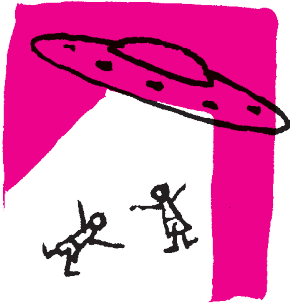
LA VIDA DONA MOLTES VOLTES

El Raül i el Quicu eren dos nens de la mateixa edat, uns deu anys, veïns, companys de col·legi i molt amics. Eltre ells hi havia una única i petita diferència: el Raül sempre treia unes notes magnífiques i el Quicu no progressava de cap manera.

Això no significava que el Quicu fos curt de gambals, i ara. El Quicu, per exemple, sabia moltíssim de la vida dels animals, no deixava d'observar les formigues, els gats, els ocells... i arribava a grans conclusions sobre els seus costums. El Raül, per la seva banda, era molt espavilat per a les matemàtiques i la història. Ells no tenien cap problema, s'entien de meravella. Però els grans, ja se sap com són, feien comparacions el les quals el Quicu sempre sortia perdent. «A veure si estudies com el Raül», li deien els professors. «Podries ser tan llest com el teu veí», l'atabalaven els seus pares.

Així va passar tot el curs fins que un divendres, quan tornaven cap a casa, la vida de tots dos va canviar per sempre.

Va passar una cosa al·lucinant, sorprenent. Un plat volador els esperava a la pastisseria de la cantonada i van ser segrestats el un segon, sense temps de reaccionar. Els capperells, que venien del planeta Cappervall, se'ls van endur sense

deixar rastre. Quan van arribar al nou planeta es van trobar que tenien una família igual que la seva, un col·legi idèntic i una casa igual que la de la Terra.

Un petit detall era l'únic que fallava: quan dilluns van arribar a classe, van demanar al Quicu que sortís a la pissarra i li van preguntar:

—A veure, quin és l'idioma del gats?

—El miol —va contestar el Quicu sorprès.

A el Raül, que estava fent divisions al seu costat, li van dir:

—Raül, per favor, deixa de jugar amb els números.

Els pares del Raül, per la seva banda, li van començar a dir:

—A veure si imites el Quicu, sempre tan interessat en la naturalesa.

Els pares d'en Quicu, en canvi, el felicitaven:

—Ets un model, ets genial.

I quina conclusió es pot extreure d'aquesta història? Doncs que tots dos van conèixer un món el què el seu talent es valorava i que el que és important és saber alguna cosa, la que sigui.

EL DALTÒNIC

Una amiga meva, que és mestra, em va explicar una cosa que va passar en una classe, amb nens de dos a tres anys, com molts de vosaltres. I mireu, mireu què va passar.

La mestra els ensenyava a conèixer els colors. Ensenyava un cartró de color groc, per exemple, i tots deien: «Groc, és groc».

A vegades preguntava a algun nen en particular i perfecte: responia i ja està.

Un dia va preguntar a un dels nens, el David, que es va equivocar.

—A veure, David, quin color és aquest? —li va ensenyar el vermell.

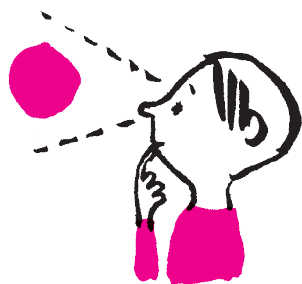
—Marró — va dir el David equivocant-se una miqueta.

—No, no és marró, fixa-t'hi bé.

—Vermell! Vermell, és vermell!

—van dir els altres nens sense poder-se'n estar.

Segur que vosaltres heu après els colors així, és la manera normal. La profe va pensar que el David estava

una mica despistat, però és que l'endemà va tornar a passar el mateix. La professora va ensenyar un color, el verd, i li va preguntar:

—Digues, David, quin color és? Els altres no digueu res.

—No ho veig clar —va respondre el David.

—Què vol dir que no ho veus clar? És el color de les fulles dels arbres, de l'herba...

—Ah, sí. És marró...

—Com dius? No, no és marró. Pensa-hi una miqueta més, comença veient... —li va dir la mestra molt dolçament.

—Jo el veig igual que el d'ahir: marró... —va respondre el David molt convençut.

Aleshores, la mestra es va adonar de què passava...

El David era daltònic i els daltònics no distingeixen bé els colors, en especial el verd i el vermell, que els veuen marro-nosos. I va dir al David:

—És veritat, no et preocupis. Tu no necessites aprendre aquests colors, però els altres sí, a veure tots: quin és aquest color?

—V-E-R-D —van cridar tots molt fort.

El David era un nen fantàstic, meravellós i amb una particularitat: era daltònic. I què significa ser daltònic? Doncs que no es distingeixen certs colors o es confonen amb d'altres.

Cada dia aprenem alguna cosa més.